

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Central
Judecător: E. Pleșnița
instanța de apel: Curtea de Apel Bălți
Judecători: I. Grosu, A. Garbuz, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

16 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni împotriva Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Sergiu Ticu cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, prin care s-a respins cererea de apel depusă de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și s-a menținut hotărârea Judecătoria Edineț sediul Central din 21 septembrie 2017,

c o n s t a t ă :

La 7 septembrie 2015, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, intervenient accesoriu Sergiu Ticu cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 6 februarie 2015, între Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și Dumitru Bardașev a fost

încheiat contract de asigurare facultativă CASCO nr. ACS 077/2015 pentru automobilul de model BMW 520D cu numărul de înmatriculare XXXXX.

La 21 februarie 2015, a avut loc un accident rutier cu implicarea automobilului de model BMW 520D cu număr de înmatriculare XXXXX și a automobilului de model BMW 520D cu număr de înmatriculare XXXXX, la volanul căruia se afla Sergiu Ticu. În rezultatul producerii accidentului rutier, automobilul de model BMW 520D cu numărul de înmatriculare XXXXX la volanul căruia se afla Dumitru Bardașev a fost avariat.

Vinovat de comiterea accidentului rutier a fost recunoscut Sergiu Ticu.

Reclamantul a susținut că la momentul producerii accidentului rutier, Sergiu Ticu deținea polița de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă emisă de către Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni.

Reclamantul relatează că valoarea prejudiciului cauzat automobilului de model BMW 520D cu numărul de înmatriculare XXXXX constituie 245 005 lei, dintre care 300 lei pentru evacuarea automobilului de model BMW 520D cu numărul de înmatriculare XXXXX, fapt ce se confirmă prin dispoziția de plată nr. 460 din 22 iulie 2015, iar suma de 244 705 lei au fost transferați pentru lucrările de reparație la stația specializată Societate cu Răspundere Limitată „AECM Asistență”, ce se confirmă prin ordinul de plată nr. 22 din 8 iunie 2015 în sumă de 50 000 lei, ordinul nr. 43 din 11 iunie 2015 în sumă de 50 000 lei, ordinul nr. 47 din 12 iunie 2015 în sumă de 50 000 lei, ordinul nr. 115 din 30 iunie 2015 în sumă de 50 000 lei și ordinul nr. 122 din 1 iulie 2015 în sumă de 44 705 lei.

Specifică reclamantul că a înaintat o cerere în adresa Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, prin care a solicitat achitarea despăgubirii de asigurare, reclamație care a rămas fără răspuns.

Solicită Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni încasarea din contul Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni în beneficiul său a despăgubirii de asigurare în sumă de 245 005 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 3 decembrie 2015, s-a dispus suspendarea procesului pînă la rămânerea irevocabilă a hotărârii judecătorești emise în urma examinării contestației depuse de Sergiu Ticu împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție din 17 martie 2015 (f.d. 62, vol. I).

Pe parcursul examinării, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând încasarea din contul Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 245 005 lei, dobânzii de întârziere în mărime de 51 303,38 lei, în total 296 308,38 lei și a cheltuielilor de judecată (f.d. 85-87, vol. I).

Prin încheierea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 19 august 2016, s-a dispus strămutarea cauzei civile la Judecătoria Chișinău sediul Buiucani, deoarece locul producerii accidentului rutier se află în raza de activitate a Judecătoriai Chișinău sediul Buiucani (f.d. 99, vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2016, s-a admis recursul depus de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, s-a casat încheierea Judecătoriai Chișinău, sediul Centru din 19 august 2016, iar cauza s-a strămutat conform competenței la Judecătoria Edineț (f.d. 114, vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriai Edineț, sediul Central din 21 septembrie 2017, s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat din contul Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni în beneficiul Companiei de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni despăgubirea de asigurare în sumă de 206 361 lei, cheltuielile de judecată legate de achitarea taxei de stat în sumă de 6191 lei și parțial cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 lei. În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 236-239-8, vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, s-a respins cererea de apel depusă de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Edineț sediul Central din 21 septembrie 2017 (f.d. 49-52, vol. II).

La 23 februarie 2018, Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanței cu pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Recurentul, Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios.

Recurentul a menționat că în conformitate cu pct. 26 a Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 16 decembrie 2013, drept temei pentru plata despăgubirilor de asigurare atât în contractele CASCO, cât și în contractele de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto, constituie survenirea cazului asigurat, vinovăția persoanei răspunzătoare de cauzarea prejudiciului, legătura causală între accidentul de circulație produs și prejudiciul cauzat. Dovada vinovăției poate fi confirmată prin decizia agentului constatator, sentință sau decizie judecătorească care au devenit definitive și executorii.

Recurentul a susținut prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2017, a fost admis recursul declarat de Sergiu Ticu, fiind casată hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Central prin care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată

cererea de revizuire depusă de Sergiu Ticu și dispusă rejudecarea cauzei în prima în alt complet de judecată.

Astfel recurentul a specificat că hotărârea privind recunoașterea lui Sergiu Ticu vinovat în comiterea contravenției prevăzute de art. 242 alin. 2 Cod contravențional este supusă rejudecării și prin urmare nu a devenit definitivă și executorie.

La 17 aprilie 2018, Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni a depus recurs suplimentar împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

În motivarea recursului, Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni a menționat că instanța de apel nu a stabilit cupla asiguratorului, fapt prevăzut de art. 15 din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

La 26 aprilie 2018, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri cu privire la admiterii acțiunii.

În motivarea recursului, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a menționat că instanța de apel a adoptat decizia cu încălcarea prevederilor Legii nr. 414 din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a menționat că la efectuarea expertizei, experții au calculat că costul mediu a pieselor ce urmează a fi înlocuite constituie suma de 377 911 lei, iar prin deducerea uzurii 53% din costul pieselor noi constituie 177 618 lei.

Recurentul consideră că experții nu au aplicat prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Regulamentul cu privire la modul de determinare a uzurii în cazul pagubelor produse de autovehicule.

Recurentul a indicat că la calcularea cuantumului despăgubirii gradul de uzură este zero. Astfel a specificat că suma de 244 705 lei suportată de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni reprezintă suma prejudiciului material real cauzat.

Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni consideră că Curtea de Apel Bălți contrar prevederilor art. 19 alin. (2) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 a constatat că dobânda de întârziere urmează a fi încasată din 21 martie 2016, când a fost stabilită vinovăția conducătorului mijlocului de transport Ticu Sergiu.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului,

dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 16 martie 2018, 18 aprilie 2018 și respectiv la 26 aprilie 2018 în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Companiei de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni, Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni lui Sergiu Ticu informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 17 aprilie 2018 și la 26 aprilie 2018, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a depus referință la cererea de recurs prin care a solicitat declararea recursului depus de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni ca fiind inadmisibil.

La 15 mai 2018, Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni a depus referință la cererea de recurs prin care a solicitat declararea recursului depus de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni ca fiind inadmisibil.

Pînă la examinarea cauzei Sergiu Ticu nu a depus referință prin care să-și exprime opinia referitor la recursurile declarate.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererile de recurs formulate de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni sunt inadmisibile, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursurile nu au fost examinate anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată în termen recursul declarat de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni la 23 februarie 2018, împotriva deciziei instanței de apel din 1 februarie 2018.

Totodată, completul consideră în termen recursul depus de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni din următoarele.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 1 februarie 2018 a fost expediată în adresa părților la 2 martie 2018 (f. d. 53), însă conform plicului se confirmă faptul că Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a recepționat copia deciziei instanței de apel la 12 martie 2018 (f.d. 87). Prin urmare, completul Colegiului consideră recursul depus de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni în termenul prevăzut de lege.

Referitor la recursul depus de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursurilor, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor

înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a), b) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă. Cererea de recurs declarată de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni este formulată fără a fi indicat temeiul declarării recursului.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia,

inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererilor de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a formulat cererea de recurs după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efective”, adică nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Referitor la recursul depus de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. c) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

În conformitate cu art. 358 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârile pronunțate în primă instanță de judecătorii pot fi atacate cu apel la curțile de apel de drept comun.

La caz se constată că, prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 21 septembrie 2017, s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat din contul Întreprinderii Mixte Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni în beneficiul Companiei de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni despăgubirea de asigurare în sumă de 206 361 lei, cheltuielile de judecată legate de achitarea taxei de stat în sumă de 6191 lei și parțial cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 lei. În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 236-239-8, vol. I).

La 27 septembrie 2017, Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni a depus cerere de apel nemotivată, iar la 28 noiembrie 2017 au depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii primei instanțe (f.d. 234, vol. I, 8-15, vol. II).

La acest segment se va remarca că prin decizia Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, s-a respins cererea de apel depusă de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Edineț sediul Central din 21 septembrie 2017 (f.d. 49-52, vol. II).

Astfel fiind cert faptul, că Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni nu a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Edineț sediul Central din 21 septembrie 2017.

Prin urmare, se menționează că Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni nu a contestat hotărârea primei instanțe cu apel,

respectiv ultimul nu este în drept să declare recurs nici împotriva deciziei instanței de apel, prin care hotărârea primei instanțe a fost menținută, or art. 429 alin. (4) din Codul de procedură civilă, direct statuează că nu pot fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la art.430 nu au folosit calea de apel, din moment ce legea prevede această cale de atac.

Prin urmare, cererea de recurs declarată de Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 1 februarie 2018, prin care s-a menținut soluția primei instanțe este inadmisibilă

Or, articolul 433 lit. c) Codul de procedură civilă expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera cererile de recurs declarate ca inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. c) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe Acțiuni și Întreprinderea Mixtă Compania de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea